

Rahvusoperi juhiks pürgib 18 inimest

Rahvusoper Estonia juhi konkurs läks ööl vastu teisipäeva lukku, kandideerimisavalduse saatis 18 inimest. Nõukogu tegi eile õhtul valiku, kellega kohtuda vestlusvoorus. Lõplik otsus tehakse detsembri alguseks. **EPL**

Sadamateatris esietendub Kadastiku näidend

Laupäeval esietendub Tartus Sadamateatris Mart Kadastiku näidend „Head inimesed”, mis käsitleb inimese muutumist murrangulistel 1980-ndatel.

Lavastaja on Ain Mäeots, kunstnik Kristjan Suits, osades Karol Kuntsel, Marika Barabanštšikova, Andres Mähar või Robert Annus jt. **EPL**

Foto: Rauno Voimmar

FILM

„Ankeet”

Dokumentaalfilm, Eesti 2020
Režissöör Aljona Suržikova

„Kooli ajal ei õppinud sugugi kõik klassikaaslased eesti keelt ära. See sõltus suuresti motivatsioonist. Mul oli alati suur uudishimu ümbritseva vastu ja minu Lasnamäe majas olid eestlased, kellega ma tahtsin suhelda,” meenutab Aljona Suržikova.

Dokumentaalist:

kui saadame ühe grupi Rootsi ja teise Venemaale, kes siis Eestisse jääb?

Režissöör Aljona Suržikova uurib filmis „Ankeet”, mis on saanud tema klassikaaslastest ja miks on paljud neist Eestist ära kolinud.

Keiu Virro
keiu.virro@epl.ee

Mis on armastus? Mis on sõprus? Mida sa inimeses kõige enam hindad? Need on mõned küsimused, millele vastasid Aljona Suržikova sõbrapäevikus tema põhikooliaegsed klassikaaslased.

23. augustil 1989. aastal seisid Balti ketis käest kinni eestlased, lätlased ja leedulad, sealhulgas Suržikova ja ta klassikaaslaste vanemad. Nädal hiljem oli tema esimene koolipäev. Kool asus kesk Lasnamäe ühesuguseid maju, mis olid omakorda täis ühesuguseid kortereid. Ent nüüd on paljud tema klassikaaslased Eestist lahkunud. Reedel PÖFF-il linastavas dokumentaalfilmis küsib ta: miks?

„Kui koolis käisime, siis olid pea igaühel sellised raamatukesed. Omamoodi võistlus oli seegi, kellel on kõige huvitavamad küsimused. Lemmikmuusika ja lemmikloom ei olnud nii põnevad, pidid olema ikka isiklikumad ja filosoofilisemad küsimused,” meenutab režissöör. „Andsime

sellised vihikud täitmiseks sõpradele ja inimestele, kes olid meie ümber.” Aljona Suržikova mees, kes on ühtlasi tema filmide operaator, oli sellal samuti üks tema klassikaaslastest. Ka temal olid sellised vihikud. „Millalgi kolides leidsime need üles ja hakkasime arutama, et oleks huvitav teada, mida mõtleavad need inimesed praegu,” sõnab ta. Ja täiendab siis naerdes: „Minu lapsed arvavad muidugi, et see kõik oli väga vanamoodne, sest kellelgi polnud siis TikTokki ega Instagrami.”

Miks mindi, aga ka jääd

Koolis, mis kannab 1995. aastast Tallinna Lasnamäe gümnaasiumi nime, jaotati õpilased klassidesse õppeedukuse järgi. Suržikova klass oli parim. Reaalainete suunaga klassis olid koos targad lapsed, kellest nii mõnedki lõpetasid kooli medalliga. Märkimikke taas lugema hakates keeras ta järjest lehekülgi ja mõtles, mida kellestki teab. „Tema on Austraalias, tema Inglismaal... Avastasin, et enamik inimesi on kuskil ära.” Selgus, et isegi klassiõde Vika, keda ta viimati eestlasest mehega

Kunagistest klassikaaslastest on praeguseks paljud Eestist ära kolinud. Aljona Suržikova küsib oma filmis: miks?

Kaader filmist

rannas nägi, on tegelikult juba aastaid Rootsis elanud ja oli siin vaid suvitamas. Nii sai peamiseks küsimuseks, mis filmi taustal kumas: mis oli nende inimeste jaoks Eesti puhul see viga, miks nad minema kolisid?

Suržikova näeb, et venelaste jaoks on Eestist lahkumise otsus kiirem tulema, sest nende kogemuse taustaks on erinevad ajaloolised traumad. „Seda, millised need lõhed täpselt on, ei ole ehk nii lihtne aru saada. Ent ajaga peaksid inimesed ikkagi üheks rahvaks saama, oluline on, et inimesed oleksid siin õnnelikud. Eesti on nii väike, inimeste jagamine grup-

peideks mõttega, et need saadame Rootsi ja need Venemaale... Kes siis siia jääb?” Mõnikord saab sama küsimust esitada ka teistpidi. Miks mõni inimene on jäänud? Näiteks üks filmi tegelastest, Roma, Eesti presidentide ja peaministrite pikaegne ihukaitsja, tahtis nooremana ära Soome või Islandile minna, ent sai sisse politseiakadeemiasse. „Nüüd on tal siin pere ja lapsed, kõik on hästi ja polegi enam põhjust kuhugi minna.”

Ent teised tegelased, Julia, Maria, Viktoria ja Stas elasid filmimise ajal Eestist eemal ja enamik ei plaani enam naasta. Põhjustest saab paremini aimu filmi vaadates, ehkki ei tasu loota, et kuskil oleks ühesed mustvalged vastused. „Ma tean,

„Õeldakse asju, et punktid kirja saada, aga tagajärgedele ei mõelda.”

et eestlased võtavad seda teemat kindlasti teistmoodi, aga ma ei saa teha sellist filmi, sest ma olen see, kes ma olen: minu ema on Usbekistanist, isa Ukrainast, ise olen siis venelane Eestis...” muigab Suržikova.

Üks neist, kes Eestisse tagasi tulla ei plaani, on klassi kuldmedalist Julia, kes elab